

Obraz 1

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Modrzyński

Ławnicy : -----

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Falkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2013 r. w Toruniu

sprawy z powództwa J. A.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu we W.

o zapłatę

1. Oddała powództwo;
2. kosztami sądowymi, od uiszczenia których zwolniona była powódka obciąża Skarb Państwa;
3. nie obciąża powódki zwrotem kosztów postępowania.

I C 54/13

UZASADNIENIE

Powódka J. A. domagała się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego we W. kwoty 500.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia (k. 2-10).

W uzasadnieniu, między innymi, podała, iż Sąd Rejonowy we W. od 2005r. udaremnia jej „przeprowadzenie prawidłowego postępowania sądowego w szeregu spraw: II Kp 246/02, II K 1068/05, II K 604/07, II K 50/10, II Kp 858/11, II Kp 794/10. Wskazała, iż jest pozbawiona u pozwanego prawa do sądu, drogi sądowej, do rozpatrzenia sprawy przez niezależny, niezwisły i właściwy sąd, prawa do rozpatrzenia sprawy bez zbędnej zwłoki, prawa do dwuinstancyjnego postępowania, prawa do jawnego rozpatrzenia sprawy, prawa do godnego traktowania i poszanowania wolności, prawa do obrony, prawa do informacji. Dalej podniosła, iż od 2002r., do chwili obecnej, nie spotkała się jeszcze z rzetelnym przeprowadzeniem procesu w ani jednej z w/w spraw, a u pozwanego ukrywa się „system naczyń połączonych z prokuraturą i organami policji”, pozwany „reprezentuje partykularne interesy” przeciwników procesowych powódki, „zamiata wszystkie sprawy pod dywan”, ubliża i zniesławia J. A.. Stwierdziła ponadto, iż powstanie po jej stronie szkody spowodowane jest niezgodnym z prawem działaniem oraz zaniechaniem władzy publicznej. Prócz tego uzasadnienie zawiera ogólną polemikę z szeregiem orzeczeń zapadłych w sprawach, których uczestniczką była powódka.

W odpowiedzi na pozew (k. 93-97) pozwany Skarb Państwa – Sąd Rejonowy we W. wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu stwierdził, iż powództwo jest całkowicie bezpodstawne, pozew został sformułowany w sposób

bardzo ogólny i opiera się na gołosłownych zarzutach, z jego treści nie wynika żadne konkretne uchybienie sądu. Sama okoliczność, iż J. A. nie jest zadowolona z treści wydanych wyroków, nie może stanowić podstawy do przyjęcia, iż w procedowaniu Sądu Rejonowego we W. wystąpiły jakiegokolwiek nieprawidłowości. Strona pozwana podkreśliła również, iż art. 417(1) § 2 kc regulujący możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności władzy publicznej za szkody wyrządzone przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia wymaga uzyskania tzw. prejudykatu. Powódka natomiast nie powołuje się na istnienie prejudykatu w w/w sprawach, w których – jej zdaniem – doszło do nieprawidłowości. Zdaniem pozwanego powódka nie wykazała także żadnej z przesłanek odpowiedzialności przewidzianych w art. 415 kc, czyli wystąpienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a takim działaniem lub zaniechaniem. Odnosząc się z kolei do domniemyanych naruszeń dobra osobistego powódki, w tym w szczególności jej dobrego imienia, pozwana stanęła na stanowisku, iż również i w tym zakresie nie przedstawiono jakichkolwiek dowodów na takie naruszenie. W konsekwencji - wobec braku orzeczenia prejudycjalnego oraz biorąc pod uwagę bardzo ogólne sformułowanie podstawy faktycznej powództwa - nie można wskazać bezprawności działań organu władzy publicznej, ani innych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Powództwo powinno więc ulec oddaleniu.

Strony podtrzymały swoje stanowisko w toku dalszego procesu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ustalony w sprawie stan faktyczny, wobec ogólności uzasadnienia pozwu oraz nieobecności powódki na rozprawie sprowadza się w istocie do tego, iż powódka była uczestniczką szeregu spraw toczących się przed Sądem Rejonowym we W. o sygnaturach akt II Kp 246/02, II K 1068/05, II K 604/07, II K 50/10, II Kp 858/11, II Kp 794/10 i z orzeczeń zapadłych w wymienionych sprawach nie jest zadowolona.

Powyższy stan faktyczny był bezsporny i został ustalony na podstawie dokumentów prywatnych i urzędowych zgromadzonych w aktach sprawy.

Artykuł 227 kpc stanowi, iż przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Z utrwalonego orzecznictwa wynika zaś, że dowodem w sprawie nie mogą być akta innej sprawy, a jedynie znajdujące się w nich dokumenty (vide np; wyroki Sądu Najwyższego z 14 stycznia 1997 r. 42/96, LEX 29107 i z 13 stycznia 2011 r. III CSK 94/10 LEX 738402). Jednocześnie, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 r. (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76) rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c).

Z tego też powodu Sąd oddalił jedyny w zasadzie wniosek dowodowy powódki - o przeprowadzenie dowodu z akt II Kp 246/02, II K 1068/05, II K 604/07, II K 50/10, II K 858/11, II Kp 794/10 – jako niedopuszczalny. W tym kontekście należy podkreślić, iż J. A. nie sprecyzowała z jakich dokładnie kart wymienionych powyżej akt sądowych domaga się przeprowadzenia dowodu oraz na jaką konkretnie okoliczność.

Należy zaznaczyć, iż powództwo zostało sformułowane niezwykle lakonicznie. Powódka ostatecznie nie sprecyzowała czy domaga się zadośćuczynienia, czy też odszkodowania, nie uzasadniła też z jakich okoliczności wywodzi wysokość żądanej kwoty. Zdaniem Sądu treść pozwu pozwala przyjąć, iż J. A. w istocie domagała się naprawienia szkody wyrządzonej przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia (orzeczeń) – na podstawie art. 417(1) § 2 kc. Jednakże w żaden sposób nie uczytlniła, ani w jakich sprawach zostały wydane niezgodne - jej zdaniem – orzeczenia, ani - ich treści.

Stąd też Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko strony pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew.

Zgodnie z dyspozycją art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do tego, co zostało powyżej stwierdzone do obowiązków powódki należało udowodnienie następujących okoliczności: zaistnienia opisywanej przez nią szkody; tego, iż powstanie szkody związane jest z niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej; związku przyczynowego pomiędzy szkodą a takim działaniem lub zaniechaniem (art. 417 i 417(1) § 2 kc).

W ocenie Sądu, powódka nie udowodniła żadnej przesłanki tej odpowiedzialności. Uzasadniając zgłoszone powództwo opierała się na ogólnikowych zarzutach, nie wskazując ani jednej, konkretnej okoliczności, z której miałyby wynikać poniesiona przez nią szkoda. Mianowicie, powódka stwierdziła jedynie, iż była pozbawiona przez pozwanego prawa do sądu, drogi sądowej, do rozpatrzenia sprawy przez niezależny, niezawisły i właściwy sąd, prawa do rozpatrzenia sprawy bez zbędnej zwłoki, prawa do dwuinstancyjnego postępowania, prawa do jawnego rozpatrzenia sprawy, prawa do godnego traktowania i poszanowania wolności, prawa do obrony, prawa do informacji itp.

Rację ma pozwany kiedy twierdzi, iż sama okoliczność, że J. A. nie jest zadowolona z treści wydanych wyroków, nie może stanowić podstawy do przyjęcia, iż w procedowaniu Sądu Rejonowego we W. wystąpiły jakiegokolwiek nieprawidłowości. Należy podkreślić, że zarzuty powódki co do trafności decyzji wydanych w postępowaniach toczących się w Sądzie Rejonowym we W. i sposobu procedowania mogą być jedynie podstawą do ewentualnych zarzutów odwoławczych podniesionych według właściwej procedury.

Lektura uzasadnienia pozwu może również prowadzić do przyjęcia domniemania, iż J. A. zgłosiła żądanie zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych. I tutaj jednak należy stanąć na stanowisku, iż powódka tego w niniejszym procesie nie wykazała.

Zgodnie z brzmieniem art. 24 § 1 kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Z analizy powyższego przepisu wynika, że odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych aktualizuje się wówczas gdy osoba dochodząca ochrony z tego tytułu wykaże, że pozwany dopuścił się naruszenia jej dobra osobistego. To jakie dobro zostało naruszone zazwyczaj wynika z samych okoliczności faktycznych. Ostateczna ocena czy rzeczywiście doszło do naruszenia dobra osobistego zawsze należy do Sądu, który dokonuje jej posługując się obiektywnymi kryteriami. Przy ocenie, czy naruszone zostało dobro osobiste decydują bowiem kryteria obiektywne a nie subiektywne odczucia osoby żądającej ochrony prawnej. Subiektywna ocena zdarzenia przez samego zainteresowanego nie ma decydującego znaczenia dla oceny czy doszło do naruszenia dobra osobistego.

Powódka zarzucała pozwanemu naruszenie dóbr osobistych, przy czym nie sprecyzowała konkretnie na czym - jej zdaniem - to naruszenie miało polegać. Jak się wydaje, do naruszenia dobra osobistego powódki miało dojść podczas wykonywania czynności jurysdykcyjnych w sprawach II Kp 246/02, II K 1068/05, II K 604/07, II K 50/10, II K 858/11, II Kp 794/10. Jeszcze raz należy z naciskiem podkreślić, iż J. A. nie wskazała żadnych konkretnych okoliczności, z których wynikałoby, że jej jakiegokolwiek jej dobro osobiste zostało naruszone.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania, Sąd uznał, że powódka nie wykazała podstaw swojego roszczenia albowiem nie udowodniła, że pozwany wyrządził jej szkodę poprzez wydanie prawomocnego i niezgodnego z prawem orzeczenia, tak samo też tego, iż pozwany naruszył jej jakiegokolwiek dobra osobiste.

Z tych względów, powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne, co orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

Kosztami sądowymi, od których powódka była zwolniona, Sąd obciążył Skarb Państwa w punkcie drugim wyroku. Nastąpiło to na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) w związku z art. 98 § 1 kpc a contrario.

W punkcie trzecim wyroku nie obciążono powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania ze względu jej sytuację materialną, o czym orzeczono na mocy art. 102 kpc.